

РОБЪРТ ШЕКЛИ СПЕЦИАЛНАТА ЕКСПОЗИЦИЯ НА МУЗЕЯ

Превод от английски: Красномир Крачунов, Иво Христов, 1992

chitanka.info

В това ранно утро музея бе необикновено пуст, забеляза мистър Грант, когато поведе мисис Грант през мраморното фоайе. При дадените обстоятелства това бе направо благоприятно.

— Добро утро, сър — поздрави възрастният и прациящ от здраве служител на музея.

— Добро утро, Саймънс — отговори мистър Грант. — Това е мисис Грант.

Мисис Грант мрачно кимна и се отправи да погледне бойната пирога от Централна Америка. Раменете ѝ бяха на едно ниво с раменете на гребците, направени от картон и къде по-широки. Като ги погледна, мистър Грант започна да преценява — а ще помогне ли специекспозиционният отдел на музея? Може ли да се надява на успех, когато жена му е толкова голяма, силна и уверена в себе си?

Той изключително много се надяваше на него и в случай на неуспех, ще стане обект на неприкрити подигравки.

— Добре дошли в музея ни — каза служителят. — Надявам се, че посещението ще ви достави истинско удоволствие.

— Този музей съм посещавала като дете — отговори мисис Грант и прикри с длан огромната си уста — и почти нищо не си спомням.

— Мисис Грант не се интересува от следи на миналото — обясни мистър Грант и се подпря на бастунчето си. — Моите занимания с орнитологията също не привличат вниманието ѝ. Тя иска да ме съпровожда при посещението ми на специалната експозиция на музея.

— Специалната експозиция, сър? — удиви се служителят и погледна в тетрадката. — Не съм напълно сигурен, че...

— Ето поканата ми — каза мистър Грант.

— Да, сър — служителят внимателно провери протегнатата покана и после я върна на притежателя ѝ. — Надявам се да бъдете доволни, сър. Доколкото си спомням, последните, които разглеждаха специекспозицията, бяха мистър и мисис Карвър.

— Наистина е така — кимна мистър Грант.

Той добре познаваше кроткия и плешив мистър Карвър. А слабата му и винаги мърмореща жена, с вечно рижавите си коси, бе стара приятелка на мисис Грант. Специекспозицията на музея изглежда се бе оказала прекрасно средство, защото след посещението му Карвър се превърна във весел човек и работите му се подобриха. Тази част на

музея безусловно се оказваше много по-ефикасна в решаване на проблемите, възникващи след конфликти, отколкото консултацията по семейните въпроси, психоанализа, психотерапията или дори простата взаимна търпимост.

Това бе една великолепна и уникална инициатива на музея. Администрацията бе много доволна, когато постоянните посетители биваха весели и енергични, защото само в този случай те можеха да се отдадат изцяло на пропагандираните чрез експозициите науки. Освен това този специален отдел имаше голямо общообразователно значение и запълваше определени празници.

Обикновените посетители и широката общественост не подозираха за съществуването на специалната експозиция, защото тя беше извънредно консервативна спрямо подобни новости, които бяха възникнали като следствие на научната необходимост. Всъщност иначе и не би могло да бъде, отбеляза в ума си мистър Грант.

Служителят на музея измъкна от джоба си един ключ.

— И сър, непременно трябва да ми го върнете! — предупреди го той.

Мистър Грант кимна и поведе мисис Грант край стъклени витрини с усурийски тигри и огромни хималайски мечки, край биволи с оцъкдени очи и семейство елени, застинали в положението на вечно пощипване на трева.

— Колко ще продължи това? — попита мисис Грант.

— Съвсем кратко — отговори мистър Грант и си спомни, че по разкази на очевидците специалната експозиция бе знаменита и с краткостта на престоя в нея.

— Ние трябва като излезем да купим някои неща — напомни мисис Грант. — Освен това имам да уредя две важни неща.

Когато минаха край зубъра и петнистия елен, мистър Грант се замисли над темата, какви важни неща имаше да върши съпругата му. Нейните интереси през деня се въртяха около телевизора, а през нощта — към киното.

И накрая, с проклетите й покупки!...

Мистър Грант въздъхна: беше напълно ясно, че съвсем не си подходат. Помислете само: той, такъв нисичък, дори грацилен мъж с високоразвит интелект се бе оженил по собствена воля за жена с

атлетическо телосложение и кокоши мозък. Но подобно нещо се случва и с много други, като например с доктор Карвър.

Той се усмихна крадешком, когато си припомни за закона на привличане на противоположностите. Закон не толкова практичен, колкото романтичен. Нима заниманията му с орнитология досега на нищо не го бяха научили? Нима синигерчето е подходящо за чифтосване с кондора? Та това е пълен абсурд! По-добре да бе постъпил наемник във френския чуждестранен легион, да бе пропилял наследството си в необуздани оргии или да бе отишъл в джунглата и там да бе станал шаман на някое диво племе. Това можеше да се преживее и с течение на времето да свикне. Но да продължава този живот? Никога! Никога повече заедно с мисис Грант, независимо от прелестите ѝ!

Оставаше му само да се надява на специалната експозиция.

— Насам — измърмори той и посочи на жена си появилия се неочаквано коридор между два стъклени куба.

— Къде е най-после тази експозиция? — недоволно извиси глас мисис Грант. — Сега трябваше вече да съм вкъщи, та да направя поръчките!

— Тук е, съвсем наблизко — каза мистър Грант и я заведе пред врата с надпис: „ЗА ЧУЖДИ ЛИЦА ВХОД ЗАБРАНЕН!“ Отново се замисли над въпроса — какви поръчки ще бъдат направени днес. Струваше му се, че тя поръчва толкова много. И тези, които ѝ ги носят, оставят в пепелника фасове на толкова скъпи цигари.

— Ето че стигнахме — каза мистър Грант и отключи веднага окованата с желязо врата.

Влязоха вътре и се озоваха на поляна сред джунглите. Право пред тях се разполагаше къща с покрив от тръстика. Малко по настрани имаше друга къща, по-малка и закрыта наполовина в храстите. На покритата с трева земя се бяха изтегнали няколко дивака и лениво си разменяха по някоя дума.

— Но те са живи! — възкликна мисис Грант.

— Естествено, това, нали разбираш, е нов експеримент в областта на описателната антропология.

На преден план стара и сбръчкана вещица подхвърляше съчки в огъня под огромен глинен съд, в който нещо бълбукаше.

Щом забелязаха влязлата двойка, диваците скочиха на крака. Един от тях сладко се протегна и още по-сладко се прозина. Раздаде се леко пукане в ставите.

— Какви великолепни момчета — прошепна мисис Грант.

Мистър Грант кимна в знак на съгласие. Това не убягна от вниманието ѝ.

Край диваците се въргаляха украсени с разнообразни шарки дървени мечове, дълги копия, остри ножове от бамбук. Залата бе изпълнена с писукането и пеенето на различни птици.

— Ние може ли вече да си тръгваме? — запита мисис Грант. — О-о-о!

До нея застана един туземец. Сплетените коси и нашареното лице му придаваха див вид. Зад него имаше още двама души. Като поглеждаше отстрани тази компания, мистър Грант си помисли колко много бе дивашкото и в самата мисис Грант с нейната козметика, евтини парфюми и дрънкащи скъпоценности.

— Какво искат? — попита мисис Грант и в очите ѝ чувствата бяха далеч от страха.

— Те желаят ти да огледаш тяхното селище — отговори мистър Грант. — То заема съществена част от експозицията.

Мисис Грант забеляза, че най-близкия до нея туземец я гледа с нескривано желание и не възрази, когато я поведоха нататък. Показаха ѝ котела за приготвянето на храна, различни оръжия, украшенията с които бе покрита първата къща. После я поведоха към втората къща. Дивакът ѝ намигна и помами с поглед да влезе вътре.

— Наистина е интересно — каза тя, на свой ред намигна на дивака и го последва.

Още двама диваци влязоха вътре, като единият от тях взе със себе си остър нож, който се въргаляше на земята.

— Защо не ми каза, че те са ловци на човешки глави? — чу се гласът на мисис Грант. — Ти виждал ли си тези сбръчкани лица?

Мистър Грант доволно се усмихна. Колко труд бе необходим да ги достави. Властите от Южна Америка бяха забранили напълно износа им. Спецекспозицията на музея изглежда бе единственото място на света, където се съхраняваха предмети на това уникално народно изкуство.

— Има една с рижави коси. Ама тя прилича напълно на мисис...

Раздаде се вик и последва грохотът на яростна схватка. Мистър Грант затаи дъх. Те бяха трима — за всеки случай, но мисис Грант бе силна жена. Въпреки че едва ли е по силите й...

Един от диваците изскочи от къщата и започна да танцува. Старата вещица, която баеше нещо до огъня, взе няколко, изглеждащи зловещо, оръдия на труда и влезе вътре. Съдържанието на котлето продължи весело да бълбука.

Мистър Грант въздъхна с облекчение и реши, че няма смисъл да гледа повече. Освен това антропологията не влизаше в непосредствените му интереси. Той заключи тежката врата и се насочи в отдела по орнитология. Знаеше, че поръчките на мисис Грант не изискват присъствието му при получаването им.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.